

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

Pio atyát betegsége és szenvedései továbbra is arra kényszerítik, hogy távol maradjon a kolostori élettől. „Rendezetlen” helyzete, amelyet a provinciális atya, lelkiatyja is egyértelműen helytelenít, továbbra is nagy lelki megpróbáltatást okoz számára. Ám nem tehet mást, mint hogy belenyugszik Isten akaratába. A kapucinus rend előljárói és az új rendfőnök végül úgy döntenek, engedélyezik (1915. február 25.) Pio atya számára az ideiglenes, kolostor falain kívüli életet, és kéri számára a pápától a világi papi élet folytatásához szükséges egyházi engedélyt, a brevét, megtartván a kapucinus szerzetesek ruháját és életmódját, otthonában kúrálva betegségét annak reményében, hogy ezáltal mihamarabb visszatérhet majd a szerzetesi közösségbe. Nem kell tehát hivatalosan vagy végleg elszakadnia Szent Ferenc rendjétől, sőt a kapucinus közösség teljes jogú tagja marad, miközben ideiglenesen szülőfalujában, Pietrelcinában maradva papi működésével folytathatja az isteni gondviselés tervének beteljesítését. Pio atya tehát egyesíti magában a pap, a kapucinus szerzetes és a misztikus személyiségét, mely által egy példátlan, tökéletes „szeretetegységben” élheti meg Krisztus iránti különleges szeretetét.

Több misztikus szenthez hasonlóan, mint Avilai Szent Teréz, Lisieux-i Kis Szent Teréz, és még sok más misztikus lélek, Pio atya is, a stigmákon kívül még egy sebhelyet kapott Istentől: 1912. augusztus 23-a óta Pio atya rendszeresen átéli, amint szívét tüzes vas járja át, égeti mellkasát, kimondhatatlan fizikai fájdalmat és ugyanolyan elmondhatatlan lelki édességet okozva neki az elragadtatás eme perceiben. A szívét átjáró tüzes dárda tehát az emberfeletti kinnal és a túlvilági öröm érzésével egyaránt elárasztja őt. Ez egy olyan jelenség, amely a kiválasztott személyek lelkében, legbensőbb énjében játszódik le, ám Pio atya mellkasán a későbbiekben sebhely formájában látható nyomot is hagy, amint azt jóval később a San Giovanni Rotondo-i kolostor előljárója saját szemével is láthat majd.

Pio atya tehát visszatérő lelki élményként és testi kínként tapasztalhatja meg azt a „csodálatos szenvedést”, amint mellkasát egy éles, tüzes kés járja át, és ahányszor e tör átjárja szívét, annyiszor önti el újra lelkét Isten végtelen szeretete, írja Benedetto atyának 1915 januárjában, amikor a Pio atya és a provinciális atya közötti kapcsolat már rendeződött, és minden visszatért a rendes kerékvágásba. Benedetto atya tudatában van a fiatal szerzetes kiválasztottságának, és továbbra is csak azt nem érti, hogyan lehetséges, hogy az Isten e csodálatos műve egy kis faluban valósul meg nap mint nap, és nem a kapucinus közösség kebelén belül, amelynek ezekben a nehéz, háborús években szintén nagy szüksége lenne az égi kegyelem és szentség ezen egyértelmű megnyilvánulására.

Csak a misztikusok érthetik meg a maga teljes mélységében Szent Pál szavait: „Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy lelke által megerősödjetek benső emberré, hogy hittel Krisztus lakjék szívetekben, s gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben. Akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztusnak minden

értelmet meghaladó szeretetét, és beteltek az Isten egész teljességével.” (Ef 16-19)

Pio atya misztikusként valóban megtapasztalhatta Krisztus szeretetének mélységeit, egyrészt a vele közösen vállalt szenvedések által, másrészt az ezekhez kapcsolódó, ezekből fakadó különleges lelki élmények által. A nagy misztikusok által jól ismert és gyakran leírt jelenség, amelyet Pio atya is átélt pietrelcinai magányában, nem más, mint az úgynevezett szubsztanciális érintés, vagyis amikor Isten megérinti az ember belső lényegét, megilleti szívét.

Ugyanezt az élményt **Avilai Szent Teréz** a „lélek csókjának” nevezi, vagyis amikor Isten misztikus módon csókkal illeti a szemlélődő ember lelkét. Ezt a lélek és Isten között fellépő, csupán néhány pillanatig tartó lényegi egységet, egyesülést nevezi Pio atya szubsztanciális érintésnek. Olyan, Isten és az emberi lélek legmélyebb dimenziói között pillanatokra létesült misztikus kapcsolat tehát ez, amely megújítja, átforgalmazza a lelket, és kimondhatatlan örömben részesíti azt. Isten misztikus módon megérinti a szemlélődő ember lelkét, aki a végtelen öröm érzésétől könnyekre, sóhajokra fakad. Isten dinamikus és aktív jelenlétének bizonyítéka egy ilyen pillanat a misztikus lelkében. Krisztus lelkének ezen különleges ajándéka nem más, mint Isten válasza Pio atya odaadására, önmegtagadó szeretetére, hősies, a megváltó szenvedésekben önként vállalt szerepére. Pio atya tehát valóban megéli és megvalósítja életében Szent Pál szavait, amelyre nekünk is, és minden kereszténynek törekednie kell: „Kérlek titeket, legyetek követőim.” „Legyetek követőim, mint ahogyan én Krisztus követője vagyok.” (1Kor 4,16; 11,1) Krisztus követője nem más, mint Krisztus képmása.

1915 vége felé Pio atya érzi, hogy élete lassan fordulóponthoz közeledik. Nehéz év volt ez számára: behívták katonai szolgálatra, hosszas vizsgálatok és katonai kórházban töltött hetek után engedélyezték csupán neki az egy évre szóló, bevonulási parancsot késleltető felmentést, ám a nápolyi katonai parancsnokságon töltött idő alatt szembesülhetett a háború minden borzalmával. Egészsége továbbra sem tette lehetővé, hogy visszatérjen testvérei közé a kapucinus kolostorba, és eleget tegyen szeretett lelkiatyja és előljárója kívánságának. Végül pedig megérzi, hogy mindezek ellenére végéhez közeledik életének ez a különlegesen békés, szemlélődő időszaka, és nemsokára végleg elhagyja majd szülőfaluját, Pietrelcinát.

Már nem is elsősorban előljárói sürgetik őt, hogy hagyja el szülőföldje magányát és éljen végre a rendi szabályok szerinti kolostori életet. Hanem szerzetestestvérei, barátai, és elsősorban lelki gyermekei, a Cerase nővérek imádkoznak kitartóan Istenhez, hogy Pio atya végre térhessen vissza a szerzetesi közösségbe. Előljárói, Agostino atya és Benedetto atya kitartóan várakoznak, és egyetértenek abban, hogy amint valamilyen különleges lehetőség kínálkozik, azt mindenképpen meg kell ragadniuk, hogy végleg kimozdítsák Pio atyát pietrelcinai magányából. A megfelelő alkalom nem is várat magára sokáig...

(folytatás következik)

„PIO ATYA A BARÁTOM VOLT...” - Egy időse ferences emlékei

GUGLIELMO LAURIOLA, a San Franciscó-i Szeplőtelen Fogantatás-templom nyugalmazott plébánosa gyerekkorától rendszeresen látogatta Pio atyát. A 86 éves ferences a San Giovanni Rotondótól 25 km-re fekvő Monte Sant' Angelóban nőtt fel. A kapucinusok kolostorából egy testvér járt apja üzletébe, hogy adományt gyűjtsön a közösségnek. A család az 1930-as évektől rendszeresen látogatta a szerzeteseket. Guglielmo maga is ferences lett, és 1968-ig, haláláig járt Pio atyához.

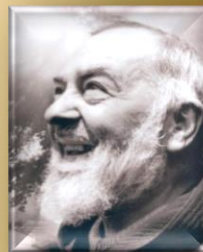
Melyek a legkorábbi emlékei Pio atyáról? - 1932-től jártunk San Giovanni Rotondóba. Mindig nagyon örültünk, amikor elmentünk hozzá. Öt-hat éves lehettem; besurrantam a sekrestyébe, ahol gyóntatott, és meghúztam a derekán a fehér kötélövet, hogy jelezzem: megérkeztünk. Megsimogatta a fejemet. Nagyon elfoglalt volt, de mindig szakított ránk időt. Ilyeneket kérdezett: „Guglielmo, szereted a Szűzanyát?”. Gyerekkoromban kicsit ijesztőnek találtam a stigmáit. Azt mondta, ne nézzek oda. Aggódtam, hogy nagyon fájhat neki; az arcán is látszott a fájdalom. Úgy tűnt, pénteken különösen sokat szenved. Kérdeztem, miért kell ennyit szenvednie. Azt felelte: „Ezek a sebek vezeklésül vannak a bűneimért és mások bűneiért.” Mondtam, hogy a nagybátyám orvos, és majd szerzek tőle valami gyógyszert, hátha segít. Pio atya azt mondta: „Nem, a gyógyszer nem segít.” Emlékszem Pio atya temetésére is 1968-ban. A holtteste mellett térdeltem és imádkoztam. Láttam a kezét és a lábait: sértetlenek voltak, mintha soha nem is lettek volna a stigmák.

Milyen emlékei vannak a miséiről? - Mély áhítat volt, főleg átváltoztatáskor. Nagyon lassan mondta ki az átváltoztatás szavait: „Hoc ... est ... enim ... corpus ... meum.” Amikor felemelte a Szentostyát, kissé reszketett a keze. Igaz, nem sokáig néztem fel. A csengetéskor lehajtottuk a fejünket.

Mit szolt Pio atya, amikor megtudta, hogy ferences akar lenni? - Nem szoltam neki rögtön, mert nem voltam biztos benne, hogy ki fogok tartani. Csak akkor mondtam meg, amikor indultam a szemináriumba. Azt mondta: „Ó nagyszerű! Imádkozni fogok érted.” 1953-ban szenteltek pappá. Amikor csak tudtam, meglátogattam, és megkérdeztem a szolgálatommal kapcsolatos dolgokról. Mikor elárultam neki, hogy misszionárius leszek Koreában - 1957-től 1964-ig voltam ott -, azt mondta: „Ne feledd: csak egy Isten van.” Akkor nem értettem, mire gondol, de később megértettem. Ha az ember misszionáriusként elmegy külföldre, ahol sok jót tesz, segít az embereknek, megkísértheti a gőg, hogy ő már szent. Pio atya mindig eszembe juttatta, hogy Istennek tulajdonítsam a dicsőséget. Többször kértem Pio atya segítségét, még életében is, és hiszem, hogy meghallotta. Egyszer kis hajón utaztam a koreai partoknál egy szigetre. Hatalmas vihar tört ki, kétséges volt, hogy túléljük-e. Pio atyát kezdtem kérlelni, hogy segítsen, és megmenekültünk. Hiszem: tudta, hogy bajban vagyok és szükségem van rá.

Ma is a tisztelőjének vallja magát? - Ó, igen. 1970 óta végzek exorcizmust a főegyházmegyében. Gyakran fohászok hozzá: „Pio atya, segíts, hogy erős legyen a hitem Jézusban, és segíts ezeket az embereket, akik hozzám jönnek!” Szokott segíteni. Nagyon szeretem őt. Hálás vagyok mindazért, amit értem tett. Mindenkinél azt mondom: ha szüksége van valamire, kérje Pio atyát. Segíteni fog. *(Magyar Kurír)*

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/6.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (25.)

Még valaminek azonban történnie kellett, hogy az egész világ meggyőződhesen arról, hogy II. János Pál pápa milyen nagy híve Pio atyának. A pápa ugyanis harmadszor is ellátogatott San Giovanni Rotondóba, arra a helyre, ahol 1948 áprilisában, még ismeretlen fiatal papként beszélhetett a garganói szenttel, és ahol 1974-ben Krakkó bíboros-érsekeként pappá szentelésének huszonnyolcadik évfordulóját ünnepelte, Pio atya sírja mellett misézve. Most azonban ő volt az egyetemes anyaszentegyház főpásztor, látogatása így különleges jelentőséggel bírt: II. János Pál pápa elfogadja a Pio atyát tisztelő, környékbeli főpapok meghívását, és elzarándokol San Giovanni Rotondóba. 1987. május 23-án a Szentatya megérkezik a városkába. Mint korábbi látogatásai alkalmával, most is még aznap este misét mond, most azonban a kisvárostól északra, egy hatalmas szabad téren, hívek tömege előtt, arany miseruhában. Szentbeszédének végén, amelynek középpontjában ismét húsvét misztériuma áll, felszólítja a hatalmas tömeget: „Legyetek méltóak mindig az örökséghez, amelyet Pio atya e helyütt rátok hagyott!” A szentmise után a pápát a kapucinusok rendfőnöke fogadja, aki szintén meglehetősen szavakkal méltatja a rendjéhez tartozó Pio atyát és kolostorukat, e szavakkal: „Ez a hely tanúja volt Pio atya lobogó tűzű szeretetének, az atya kínjainak, szenvedéseinek, de örömeinek is, és láthatta, hogyan hagyatkozik Pio atya gyermeki őszinteséggel és ártatlansággal égi Édesanyánk karjainak pártfogására.” A pápa a továbbiakban így méltatta a szentéletű szerzetest: „A szent papi szolgálat egyik alapvető jellemvonására szintén Pio atya mutatott nekünk ékes példát: arra ugyanis, hogyan ajánljuk fel önmagunkat Krisztussal és Krisztussal, engesztelő áldozatul és elégtételül az emberiség bűneiért... Ezen felajánlás legmagasabb kifejeződése a szentmiseáldozatban nyilvánul meg. Ki ne emlékezne arra a hatalmas buzgóságra, amellyel Pio atya élte át újra és újra minden szentmisében Krisztus szenvedését? Ebből az érzésből ered Pio atya szentmise iránt érzett végtelen tisztelete is. Ő így nevezte a szentmisét: „félelmetes misztérium”, és úgy határozta meg azt, mint az emberi üdvösség és az ember szentté válásának döntő tényezőjét, amely által a lélek részesülhet a keresztáldozat fájdalmában. Pio atya szerint a szentmisében benne foglalják az egész krisztusi szenvedéstörténet. A szentmise volt Pio atya számára életének és működésének forrása és csúcspontja, tengelye és középpontja.” ... *(folytatás következik)*